

Warszawa, dnia 17 listopada 2021 r.

Sygn. akt VI Ka 906/21

- 1.
2. **WYROK**
- 2.1. **W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**
3. **Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:**
4. **Przewodniczący: SSR del. Tomasz Morycz**
- 5.
6. **protokolant: protokolant sądowy P. S.**
7. **po rozpoznaniu dnia 17 listopada 2021 r.**
8. **sprawy S. K. syna M. i M. z d. K., ur. (...) w W.**
9. **obwinionego o wykroczenie z art. 96 § 3 kw**
10. **na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego**
11. **od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie**
12. **z dnia 25 czerwca 2021 r. sygn. akt II W 75/21**

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze i kwotę 50 (pięćdziesiąt złotych) tytułem zryczałtowanych wydatków tego postępowania.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 906/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu			

<i>pierwszej instancji</i>	
Wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 25 czerwca 2021 r. w sprawie o sygn. akt II W 75/21.	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	S. K.	Obwiniony nie popełniał dotąd wykroczeń w ruchu drogowym.	Informacja	k.74-76
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	Informacja	Dokument został sporządzony przez uprawniony do tego podmiot i nie był kwestionowany, nie budząc też żadnych wątpliwości.		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione				

<p>przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na błędnym przyjęciu, że obwiniony celowo i świadomie nie wskazał tożsamości użytkownika pojazdu marki L. o numerze rej. (...) w dniu 19 lutego 2020 r. o godz. 12:20 w L. przy ul. (...) tj. odmówił odpowiedzi na wysłane do jego osoby pismo Straży Miejskiej w L., komu powierzył pojazd do kierowania podczas, gdy obwiniony</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>wyłącznie skorzystał z ustawowego prawa do obrony, zgodnie z treścią art. 74 § 1 kpk, obwiniony (oskarżony) nie a obowiązku dowodzenia swej niewinności ani obowiązku dostarczania dowodów na swoją niekorzyść.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Rodzaj i wzajemne powiązanie zarzutów przemawiało za ich zbiorczym omówieniem. Tym bardziej, że oba są bezzasadne.</p> <p>W pierwszej kolejności zaważyć należy, że w apelacji wskazano, że osobą, której przekazano wówczas pojazd był ojciec obwinionego M. K.. Powyższe nie zwalnia z odpowiedzialności za czyn z art. 96 § 3 kw. Obwiniony musiał to zrobić w określonym momencie, to jest kiedy wezwano go do udzielenia informacji, komu powierzył pojazd do kierowania lub</p>				

używania we wskazanym czasie. Tym samym już wówczas, nie udzielając żadnej odpowiedzi i ignorując jeden z podstawowych obowiązków nałożonych na właścicieli bądź użytkowników pojazdów mechanicznych, wyczerpał znamiona wykroczenia.

Ponadto wskazuje na to, że obwiniony świadomie i dobrowolnie nie udzielił informacji w tym zakresie, którą niewątpliwie posiadał już w dniu 25 marca 2020 r., kiedy odebrał wezwanie.

Po drugie, skoro to nie on kierował pojazdem, a co za tym idzie to nie on jest sprawcą stwierdzonego wykroczenia z art. 92 § 1 kw, polegającego na parkowaniu pojazdu powyżej dozwolonego czasu, to jego argumentacja dotycząca realizacji prawa do obrony jest całkowicie bezprzedmiotowa.

Tym bardziej, co należy wyraźnie podkreślić, że obwiniony nie podniósł tego w

odpowiedzi na skierowane do niego wezwanie, po prostu jej nie przesyłając. Zareagował dopiero po złożeniu wniosku o ukaranie i wydaniu wyroku nakazowego, wnosząc sprzeciw i powołując się na prawo do obrony.

Po trzecie, na miejscu zdarzenia odnotowano jedynie pojazd leasingowany przez obwinionego. Kierowcy nie zastano na miejscu zdarzenia i nie zarejestrowano jego osoby w żaden inny sposób. Idąc tokiem rozumowania obwinionego, takie zachowania powinny być de facto bezkarne. Każdy właściciel bądź użytkownik samochodu mógłby przecież post factum stwierdzić, że to on go prowadził, ewentualnie wskazując na osoby najbliższe i zasłaniając się niemożnością dostarczenia dowodów na swoją bądź ich niekorzyść. Z takim rozumowaniem, zmierzającym jedynie do uniknięcia odpowiedzialności - w postaci mandatu o wartości najwyżej

kilkuset złotych - nie sposób się zgodzić. Zapewne gdyby to obwinionemu uszkodzono samochód czy popełniono inne wykroczenie drogowe, które spowodowało by dla niego negatywne następstwa, to jego twierdzenia byłyby zupełnie inne. Wówczas oczekiwalby od właściciela bądź użytkownika pojazdu niezwłocznego wskazania osoby, której udostępnił pojazd i wobec której mogłoby zostać skierowane postępowanie o wykroczenie, a w przeciwnym razie jego surowego ukarania. Obwiniony wolał jednak milczeć, licząc że oskarżyciel publiczny zaniecha czynności, karalność czynu ulegnie przedawnieniu czy zostanie uniewinniony. Ewentualnie, że zostanie mu wymierzona kara grzywny w takiej samej bądź niższej wysokości (w tym przypadku było to zaledwie 200 złotych).

Po czwarte,
twierdzenia
obwinionego
świadczą o
zupełnym
niezrozumieniu
swojej roli.
Samochód jest
rzeczą szczególną,
której używanie
może powodować
szereg następstw,
włącznie z
wypadkami
drogowymi
powodującymi
obrażenia ciała czy
wręcz śmierć
poszkodowanych.
Nałożonego na niego
obowiązku
informacyjnego nie
można traktować
jako naruszenie
prawa do obrony.
Tym bardziej, że
po wskazaniu osoby,
której powierzono
pojazd do
kierowania lub
używania musi być
zainicjowane kolejne
postępowanie, w
którym konieczne
jego wykazanie winy
potencjalnemu
sprawcy
wykroczenia
drogowego.
Oświadczenie,
którego nie złożył
obwiniony nie
stanowi wyjaśnień.
Mało tego, taki
dokument nie
mógłby zostać
przeciwko niemu
wykorzystany.
Dlatego jego

wywody na temat prawa do obrony, które nie zostałyby w żaden sposób naruszone należy uznać nie tylko za całkowicie chybione, ale również całkowicie niezrozumiałe.

Obwinionemu nie postawiono przecież zarzutu popełnienia wykroczenia drogowego, kiedy aktualizowałoby się jego prawo do odmowy składania wyjaśnień lub odpowiedzi na pytania, także pisemnych.

Zwrócono się do niego jedynie o informację, która miała na celu ukierunkować odpowiedzialność za wykroczenie drogowe. Obwiniony jej nie udzielił, godząc się na pociągnięcie go do odpowiedzialności za wykroczenie z art. 96 § 3 kw, którego celem jest karanie takich właśnie osób i w takich właśnie sytuacjach.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Rejonowy nie dopuścił się jakichkolwiek uchybień, w tym obrazy wskazanych przez obwinionego przepisów

postępowania, prawidłowo stwierdzając jego winę.			
Wniosek			
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie przedmiotowego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Zarzut podniesiony przez obwinionego okazał się niezasadny, a co za tym idzie niezasadny był również zgłoszony przez niego wniosek. Obwiniony wyczerpał swoim zachowaniem znamiona zarzucanego mu czynu, a co za tym idzie brak było podstaw, żeby orzec w oczekiwany przez niego sposób.			

Lp.	Zarzut			
3.2.	<p>Naruszenie prawa procesowego, to jest:</p> <p>a) art. 8 kpw w zw. z art. 7 kpk polegające na dowolnej, nie swobodnej ocenie dowodów , w wyniku czego Sąd I instancji uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw;</p> <p>b) art. 74 § 1 kpk poprzez uznanie winy obwinionego i wymierzenie mu kary za skorzystanie przez obwinionego z przysługującego mu prawa do milczenia, które to prawo jest jedną z najważniejszych gwarancji procesowych w demokratycznym państwie prawa.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Argumentację przedstawiono powyżej.				
Wniosek				

<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie przedmiotowego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Argumentację przedstawiono powyżej.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>4.1.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>			
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>			
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku</p>			

sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wina		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Sąd Rejonowy słusznie uznał, że obwiniony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, nie odpowiadając na wezwanie do wskazania, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa		

prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	<p>Obwiniony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu wykroczenia, a co za tym idzie powinien też ponieść wszelkie związane w tym koszty. W postępowaniu odwoławczym była to kwota 30 złotych tytułem opłaty i kwota 50 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania.</p>	
7. PODPIS		

0.1.1.3 Granice zaskarżenia	
Wpisać kolejny numer załącznika 1	

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca obwinionego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina		
0.1.1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana